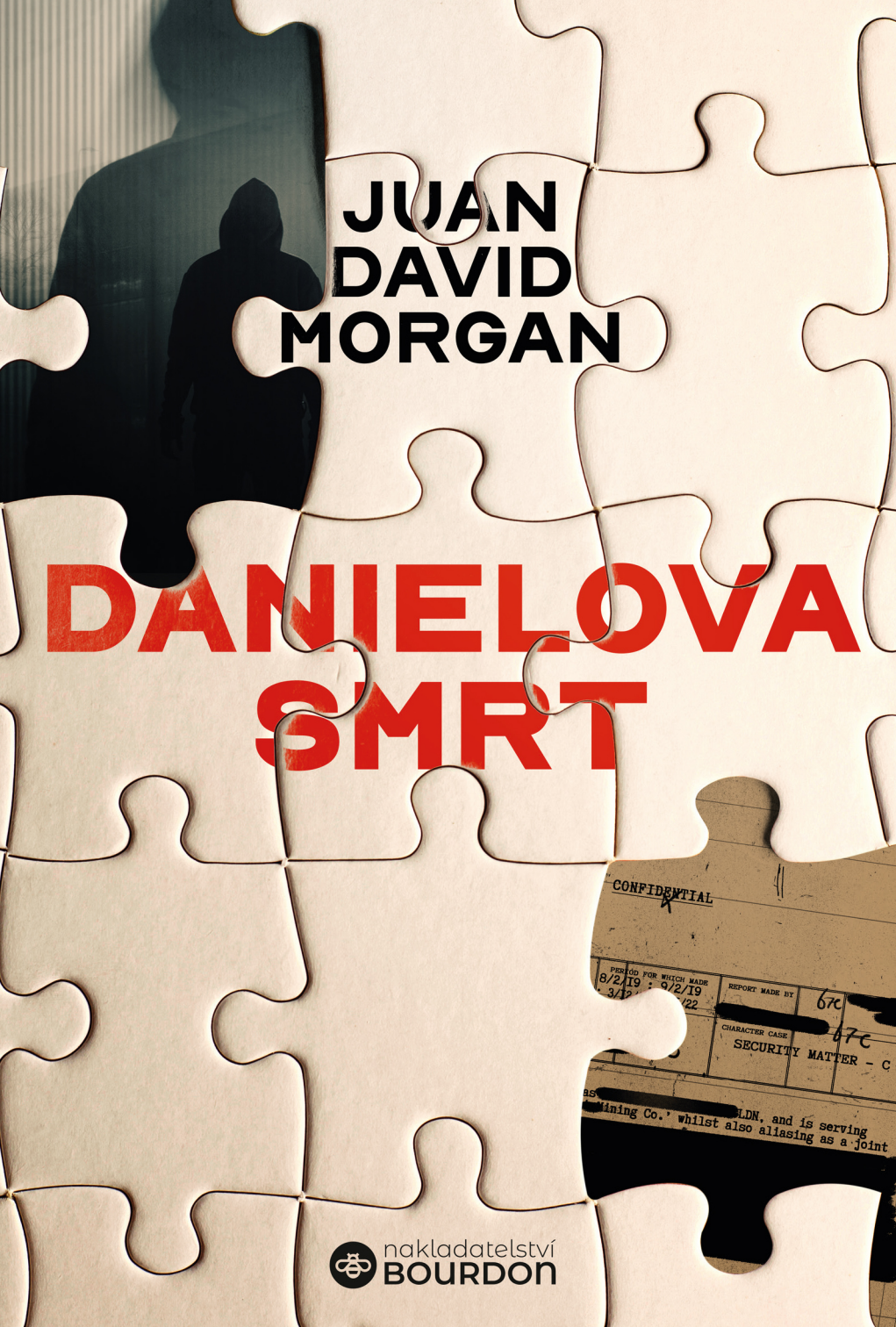

**JUAN
DAVID
MORGAN**

**DANIELOVA
SMRT**

CONFIDENTIAL

PERIOD FOR WHICH MADE
8/2/19 : 9/2/19
3/12/22

REPORT MADE BY

CHARACTER CASE

SECURITY MATTER - C

as [redacted] LDN, and is serving
Mining Co.' whilst also aliasing as a joint

nakladatelství
BOURDON

Juan David Morgan

DANIELOVA SMRT

LA MUERTE DE DANIEL

Copyright © Juan David Morgan, 2021

České vydání © Bourdon, 2025

Překlad © Štěpán Zajac

Obálka © Riccardo Gola / PEPE nymi

Grafika na obálku © Shutterstock

ISBN: 978-80-7611-329-9

**JUAN
DAVID
MORGAN**

**DANIELOVA
SMRT**

1

V neděli 26. listopadu 2007 po sedmé večer uklízečka, která měla na starosti pokoje v šestém poschodí madridského hotelu Wellington, oznámila vedoucí směny, že nemohla dokončit svou práci, neboť na dveřích pokoje 608 dosud visí štítek s nápisem NERUŠIT. Nadřízená následně upozornila hotelového manažera, který měl službu, a ten v souladu s obvyklým postupem zatelefonoval na číslo pokoje. Když se mu ani po třetím zavolání nedostalo odpovědi, požádal pracovníky hotelové ostrahy, aby prošli záznamy z kamer s cílem zjistit, zda host neopustil hotel, aniž upozornění svěsil, což se stávalo často. O hodinu později manažerovi sdělili, že podle videozáznamu se nájemník z šest set osmičky vrátil do svého pokoje předešlý večer v deset padesát dva, pověsil štítek NERUŠIT na dveře a od té chvíle už z pokoje nevyšel. Manažer znovu vytočil číslo pokoje a vzhledem k tomu, že nikdo neodpovídal, poprosil jednoho z členů ostrahy, aby ho doprovodil. Nejdříve několikrát bezvysledně zaklepal na dveře a poté je otevřel univerzálním klíčem. Rozsvítil, popřál dobrý večer, a než vstoupil, okamžik vyčkal. Na podlaze vedle lůžka leželo na břiše hostovo tělo. Zatímco ho ostraha ohledávala ve snaze

zjistit životní funkce, manažer zavolal hotelovému lékaři, aby se neprodleně dostavil na pokoj 608. „Ten člověk je mrtvý,“ konstatoval lakonicky člen ostražky.

Smrt potvrdil i přivolaný lékař, který usoudil, že k úmrtí došlo pravděpodobně v důsledku náhlého srdečního záchvatu. Manažer ze svého mobilního telefonu vytočil číslo policie. O hodinu později se do hotelu dostavil poručík Virgilio Aguirre v doprovodu asistenta. „Máte údaje zesnulého?“ dotázal se Aguirre ze všeho nejdříve. Vedoucí hotelu policii předal kopii registračního lístku zemřelého a upřesnil, že jde o Daniela Puentese, profesí novináře, narozeného v peruánské Limě v roce 1972, který se v hotelu zapsal ve čtvrtek 23. listopadu s předpokládaným datem odjezdu v pondělí dvacátého sedmého téhož měsíce. Upřesnil také, že zesnulý k platbě použil služební kreditní kartu vystavenou na jméno peruánského deníku *El Comercio*. Na otázku, zda se host snažil spojit s nějakým příbuzným nebo známým, manažer odpověděl, že takové informace nejsou na registračním lístku uvedeny, a nabídl, že do deníku *El Comercio* zavolá. Poručík Aguirre však rozhodl, že od této chvíle se celé záležitosti zhostí policie. V doprovodu vedoucího hotelu a člena ostražky policisté vyjeli nahoru do pokoje 608, který pečlivě prohledali, a pak zavolali kolegům z oddělení kriminální policie. Kolem šesté hodiny ráno soudní lékař potvrdil jako pravděpodobnou příčinu smrti infarkt myokardu a nařídil odklizení mrtvol. Tělo peruánského novináře následně převezli do městské márnice v Madridu.

V pondělí pár minut po třetí hodině odpoledne španělského času poručík Aguirre zavolal do limského deníku *El Comercio* a nechal se spojit s ředitelem. „Jde o úmrtí jednoho z vašich novinářů,“ vysvětlil spojovatelce, která hovor ihned přepojila na šéfredaktora Eugenia Cañase. Po vyslechnutí zprávy šéfredaktor Aguirreho ujistil, že se postará o vyrozumění příbuzných Daniela Puentese.

Anabela Puentesová byla společnicí v jedné z nejvýznačnějších právních kanceláří v Peru. Vystudovala Univerzitu svatého Marka a před svým nástupem do kanceláře Baumgarten a spol. několik let vykonávala soukromou právní praxi. Po pěti letech ji firma Baumgarten vyslala na Chicagskou univerzitu, kde získala magisterský titul v oboru mezinárodního finančního práva. Když se opět začlenila do kanceláře Baumgarten, díky své pracovitosti a profesní kázni ji po šesti letech povýšili na společnici a ředitelku oddělení pro finanční záležitosti.

Na prahu dospívání sourozenci Puentesovi, patnáctiletý Daniel a třináctiletá Anabela, osiřeli v důsledku tragické smrti rodičů při letecké nehodě, která připravila o život všechny cestující v letadle. Ujali se jich jediní příbuzní, matčin bratr Julio Pesantes s manželkou Fulvií. Strýc a teta neměli vlastní potomky a dospívající Daniel a Anabela je sotva znali. Sirotkům netrvalo dlouho, než pochopili, že v rozhodování strýce a tety o adopci spíše než příbuzenská náklonnost převládl jejich zájem o získání přístupu k finančnímu odškodnění, které nezletilým náleželo za smrt rodičů při leteckém neštěstí. Zřejmá citová otažitost ze strany strýce a tety Pesantesových doléhala na Daniela a Anabelu tím tíživěji, čím větší byl kontrast s nezměrnou láskou, jíž je kdysi zahrnovali rodiče, což dvojici sirotků přimělo k tomu, aby ještě více utužili své sourozenské pouto. Ve chvílích největší bezútěšnosti oprašovali vzpomínky na štěstí, jaké panovalo v domově, kde vyrůstali mezi rodičovským rozmazlováním a vlídným káráním. To vše Daniela přivedlo k tomu, že si jako svůj hlavní úkol předsevzal ochraňovat svou malou sestru. Přestože byl Anabeliným ochranitelem, při návalech melancholie, které Daniela často pronásledovaly, to však ve skutečnosti byla ona, kdo ho utěšoval. Společně smutnili nad předčasnou smrtí rodičů, ztrátou přívětivého domova i očividnou strýcovou a tetinou netečností k jejich nejnaléhavějším potřebám. Z každé krize však vycházeli posílení a upínali se ke svému rozhodnutí opustit domácnost Pesantesových hned, jak Anabela

dosáhne plnoletosti. Po dokončení střední školy se oba zapsali na Univerzitu svatého Marka. Daniel si zvolil žurnalistiku a Anabela právo, částečně motivována těžkostmi, s nimiž se rodinný advokát potýkal při zdlouhavém soudním sporu o vyplacení životní pojistky rodičů. Spletitý, ale nakonec přece jen úspěšný soudní proces zabránil tomu, aby pojišťovna sourozence obrala o část odškodnění, na něž měli právo. Vyplacené finanční prostředky jim umožnily studovat a disponovat dostatečným množstvím peněz na dosažení vysokoškolského vzdělání. Kromě vítězství v soudním sporu s pojišťovnou advokát dosáhl také toho, že odškodnění bylo svěřeno do zvláštního fondu, který byl určen primárně na úhradu studijních výdajů sourozenců, takže strýc a teta dostávali jen částku nezbytně nutnou na krytí nákladů spojených s živobytím osiřelého synovce a neteře. Pro Anabelu byla profese právničky ideálem a cílem, který jí jednou umožní bojovat proti nespravedlnosti, a Daniel si novinářinu zvolil v podstatě z téhož důvodu – spatřoval v ní nejvhodnější prostředek, jak potírat chování lidí podobných těm, kdo jemu i sestře způsobili tolik příkoří. Dokonce absolvoval dodatečné kurzy trestního práva s jasnou představou, že jeho oborem bude investigativní žurnalistika, která mu umožní odhalovat všemožné nepravosti a křivdy. Kromě toho, že byli dobrými studenty, sourozenci Puentesovi také vynikali fyzickým vzhledem. Oba byli štíhlí, Daniel díky horlivému docházení do posilovny a Anabela díky tomu, že ji příroda obdařila záviděníhodnou postavou bez nutnosti sportovat nebo pravidelně cvičit. Měla dokonalou tvář, mandlové oči, jejichž barva se měnila od modrozeleného odstínu po světle hnědý podle toho, jak do nich zrovna dopadalo světlo. Pověstná přitažlivost sourozenců šla ruku v ruce s jejich nepřístupností. Navzdory srdečnému chování Puentesovi jen tak někomu nedovolili, aby pronikl kruhem, který si ve vzájemné shodě vymezili kolem svého soukromí. Oba dokončili studia s vyznamenáním. Anabeliny výsledky přesto vždycky předčily hodnocení, jehož ve studiu dosaho-

val Daniel. Dostudovali ve stejné době, neboť Daniel se rozhodl absolvovat ještě dodatečné kurzy, aby nemusel nechávat Anabelu samotnou a oba mohli skončit vysokou školu v témže roce. Tehdy bylo Danielovi pětadvacet a Anabele třiadvacet. Pět let předtím, jakmile Anabela dosáhla osmnácti let, sourozenci získali přímý přístup k finančním prostředkům z pojistky po rodičích a mohli se zůstatkem volně nakládat. Přestěhovali se do malého, ale příjemného bytu v historickém centru Limy. Přestože Daniel občas přišel s nápadem, aby strýce a tetu navštívili, přísnější Anabela pokaždé stroze odmítla. „Na křivdy se nezapomíná,“ tvrdila a Daniel dál nenaléhal. V přesvědčení, že manželství by bylo jejich profesním kariérám na obtíž, Anabela i Daniel zůstávali oba svobodní. Sdílená samota zapříčinila, že se jejich pouto utužilo více, než je mezi bratrem a sestrou obvyklé. Když Anabela začala pracovat pro kancelář Baumgarten, sourozenci usoudili, že nastal čas, aby žili odděleně. Daniel zůstal v bytě, kde dosud bydleli, a Anabela si pořídila nový, blíž k sídlu své právnické kanceláře. Oba oplakali den, kdy se Anabela odstěhovala. Jako obvykle i tenkrát bylo především na Anabele, aby bratrův smutek utišila.

Dopoledne, kdy Eugenio Cañas zavolal do kanceláře Baumgarten, advokátka Puentesová měla zrovna schůzku s klientem. Když jí sekretářka vyřizovala již druhý vzkaz a zdůraznila, jak šéfredaktor *El Comercia* na hovor naléhá, Anabela se klientovi omluvila a odešla k telefonu.

„To jsem já, Eugenio. Promiň, jestli tě vyrušuji z jednání, ale je to naléhavé. Mám pro tebe velmi špatnou zprávu. Před půlhodinou mi volala policie z Madridu. Daniel včera večer zemřel ve svém hotelovém pokoji. Náhlá zástava srdce.“

Anabela na okamžik oněměla. Pak pronesla:

„To musí být nějaký omyl, Daniel byl přece zdravý člověk,“ stačila namítnout, zatímco se snažila zadržet vzlykot. „Nikdy nebyl nemocný, a už vůbec ne na srdce.“

„To jsem policii říkal i já, ale ujistili mě, že o totožnosti zesnulého není pochyb a že příčinu smrti potvrdil jak hotelový, tak soudní lékař.“

Na druhé straně aparátu nastalo dlouhé ticho.

„Jsi tam, Anabelo?“

„Ano, jsem. Co nejdřív letím do Madridu. Díky za zavolání, Eugenio.“

„Počkej, počkej. Dal jsem tvoji sekretářce spojení na policistu, který volal. Myslím, že bys s ním měla co nejdříve mluvit.“

„Promluví s ním. Ještě jednou děkuji.“

Anabela se vrátila do zasedací místnosti, narychlo ukončila jednání s klientem, zavřela se do své kanceláře a rozplakala se takovým způsobem, jakým neplakala od chvíle, kdy zemřeli jejich rodiče. Když se dala trochu dohromady, požádala svou sekretářku Elsu, aby jí zarezervovala letenku do Madridu na první let, který najde. Enriquemu Cifuentesovi, hlavnímu společníkovi kanceláře, se omluvila a sdělila mu, že nebude přítomna, dokud nedokončí vše potřebné k repatriaci bratrových ostatků ze Španělska. Elsa jí předala papír se jménem a číslem mobilního telefonu Virgilia Aguirreho.

„Mám vás spojit?“

„Ne, zavolám mu přímo ze svého mobilu.“

Po čtvrtém zazvonění se ozval mužský hlas.

„U telefonu poručík Virgilio Aguirre. Policie.“

„Jsem Anabela Puentesová, sestra Daniela Puentesese, peruánského novináře, který včera večer zemřel v hotelu v Madridu. Dnes dopoledne jste volal do deníku *El Comercio*.“

„Ano, přesně tak. V hotelu Wellington. Ze všeho nejdřív, velice lituji smrti vašeho bratra.“ Policista se na okamžik uctivě omlčel. „Ostatky spočívají v márnici a rádi bychom věděli...“

„Volám vám,“ skočila mu do řeči Anabela, „abych vám oznámila, že přiletím do Madridu prvním možným spojem. Žádám vás, abyste nic nepodnikali, dokud bratrovo mrtvé tělo neidentifikuji a neseznámím se s podrobnostmi o jeho úmrtí.“

„Budte bez obav, počkáme na váš přilet. Říkáte, že ještě nevíte, kterým letem dorazíte?“

„Ne, ještě nevím. Prvním, který seženu.“

„Výborně, budeme vás čekat. Zavolejte mi hned, jak přiletíte. Šťastnou cestu a ještě jednou – upřímnou soustrast.“

Za necelých čtyřia dvacet hodin od chvíle, kdy se dozvěděla o Danielově smrti, Anabela již seděla v letadle společnosti Iberia na cestě do Madridu. Po celou tu dobu jednala jako bezduchý automat. Vzpomínala si, že dvakrát telefonicky hovořila s Eugeniem Cañasem, který trval na tom, že ji doprovodí někdo z deníku, což Anabela odmítla, aby záležitost ještě více nezkomplikovala. Eugenio jí také sdělil, že hned následující den dá otisknout úmrtní oznámení a že na den smutečního obřadu osobně připraví nekrolog, který vyčerpávajícím způsobem shrne Danielovu skvělou novinářskou práci. Někteří z kolegů Anabele zavolali, aby jí nabídli svou pomoc, v čemkoli by potřebovala. Byl mezi nimi i Roberto Yepes, zakládající společník firmy, s nímž kromě práce udržovala dlouholetý osobní vztah. Roberto navrhl, že Anabelu do Madridu doprovodí, což odmítla. Po marném naléhání jí nakonec doporučil, aby se ve věci poradila s některým z madridských právníků, a připomněl jí názvy tří advokátních firem, s nimiž byla kancelář Baumgarten v častém styku. Elsa, Anabelina pracovitá asistentka, si vzala na starost zařizování s cestovní kanceláří a sehnala Anabele pokoj v témže hotelu, kde bratr zemřel. Při vědomí, že ji čeká dlouhý let a náročné dny, si Anabela večer před odjezdem vzala prášek na spaní, který jí zajistil téměř sedmihodinový spánek. Potřebný klid však v sobě našla až ve chvíli, kdy se letadlo chystalo ke vzletu. Pohroužila se do vzpomínek a zároveň se jí hlavou začaly honit myšlenky na důsledky Danielova úmrtí.

Jako první ji vytanulo na mysli, že tentýž den, kdy bratr zemřel, nemohla Danielovi odpovědět na telefonát. Vzápětí jí přišel přes WhatsApp vzkaz, v němž ji Daniel prosil, aby mu neprodleně zavolala. Vzhledem k pokročilé hodině ve Španělsku se však

rozhodla, že s telefonováním raději počká do druhého dne. Kéž by bývala na ten poslední hovor odpověděla... Co jí chtěl říci? Cítil snad, že mu selhává srdce? V myšlenkách se jí Daniel vybavil jako stále usměvavý člověk, který jí jednou promlouval do duše, jindy radil, rozmazloval, pečoval o ni, snažil se udělat ji šťastnou nebo ji chlácholil ve chvílích, kdy její duši po ránu opanoval nevysvětlitelný smutek. Zatímco Anabele po tvářích pomalu stékaly slzy, její rty sem tam vykreslily úsměv, když si vzpomněla na bratrovy nápady. „Zrovna ty jsi člověk, který mi může nejméně vyčítat, že nemám přítelkyni. Nasadila jsi totiž laťku tak vysoko, že zaplašíš každou moji známou.“ Samozřejmě, že Daniel přítelkyně měl, a ne jednu. Kromě toho, že byl pohledný, budil zájem žen i jinak. Vysoký, urostlý, hovorný, s dětským výrazem ve tváři a okouzlejícím úsměvem. Takto, s úsměvem ve tváři, zůstane v jejích vzpomínkách navždy. Anabela byla přesvědčena, že Danielův mládenecký stav z velké části pramenil z poslání, které si velmi brzy vytyčil – pečovat o ni, o svou mladší sestru. A možná to byl také důvod, proč se nevdala ani Anabela. Když oba začali pracovat, pochopili, že musejí pouta sourozenecké důvěrnosti trochu uvolnit. Bratr se však vyznačoval podivnou schopností nechtěně zahánět kohokoli, komu se podařilo dostat k jeho soukromí příliš blízko. Zdálo se, že cesty lásky jsou v případě sourozenců Puentesových předurčené: navazovat citové vztahy bylo sice dovoleno, avšak bez potřeby sňatku i bez nutnosti obětovat jim osobní svobodu.

Daniel navíc sestře sloužil jako jakési zkušební pole pro její intelektuální zvědavost a zájem o poznání. Diskutovali spolu o existenci Boha, budoucnosti demokracie, osvobození žen, o problematice sňatku mezi osobami stejného pohlaví i o způsobech, jak potírat korupci zahnízděnou v politice, a o všemožných dalších kontroverzních tématech života v jejich zemi i ve světě. V těchto šermířských soubojích intelektu se Anabela obvykle projevovala jako liberálka a Daniel jako konzervativec. K Anabelině skepsi ohledně božího jsoucna Daniel namítal, že ateismus není nic ji-

ného než projev zpupnosti těch, kdo se nedokážou vyrovnat s tím, že lidská schopnost poznání dosud nepokročila natolik, aby plně porozuměla pojetí Boha. „Stejně jako lidstvo kdysi přestalo uctívat hvězdy a pak dobylo Měsíc, tak jednou člověk zjistí, že vesmír a život bez Stvořitele jsou nemožné a nesmyslné.“ Přestože bratr věřil v rovnost mezi pohlavími, nepřestával kritizovat přehnaný feministický aktivismus a byl přesvědčen, že ztráta rodinných hodnot do značné míry souvisí s tím, že ženy opouštějí domov a vydávají se na cestu hledání rovnosti. Shodovali se v tom, že korupce představuje nejzhubnější rakovinové bujení rozežírající společnost, lišili se však v názoru, jak s ní bojovat: Daniel navrhoval zavřít všechny korupčníky za mříže a, bude-li třeba, utnout jim ruce, zatímco Anabela sázela na zlepšování kvality vzdělání coby jediné účinné cesty k potírání úplatného jednání. Také jejich vkus byl rozdílný: ona dávala přednost červené barvě, on modré; Anabela upřednostňovala společenský oděv, Daniel džíny a tenisky; ona ovoce a zeleninu, on sladkosti a těstoviny. Tak tomu bylo téměř ve všem, dokonce i v tom, že se stále nedokázali shodnout, kam se uchýlí, až zestárnou. Odchod do důchodu shodně vnímali jako nepřiliš vzdálenou budoucnost: zatímco Anabela měla raději mořské pobřeží, Daniel tíhl k horám. Vzhledem k tomu, že pořídit si bydlení na pobřeží vycházelo draž než v horách, jejich rozhodování bylo i otázkou finanční, jíž se však oba vyhýbali, neboť Anabela coby spolumajitelka firmy Baumgarten vydělávala třikrát víc než Daniel.

Jak jí budou jejich neshody scházet! A jak ji mrzí, že byla někdy při bratrových úvahách tak rozladěná a jízlivá! Vždycky Daniela podezírala, že jeho pravým záměrem bylo podněcovat ji, provokovat k přemýšlení. Ano, všechny ty rozepře a neshody tvořily součást cíle, který si ve vztahu k ní Daniel vytyčil jako otec, bratr i učitel. Za všemi jejich rozdílnostmi v myšlení však stála vzájemná závislost, jež vznikla v důsledku předčasné osiřelosti a krutého zacházení, jehož se sourozencům dostalo ze strany strýce a tety Pesantesových.

Práce v investigativní žurnalistice, která mnohdy ohrožovala Danielův vnitřní klid a pohodlí, představovala víc než dostatečný důkaz toho, že bratr má ve skutečnosti ke konzervativní osobnosti, která se vymezuje proti liberálním výstřelkům své sestry, velmi daleko. Přestože již několik let vedli život odděleně a každodenními povinnostmi žili každý v odlišném světě, sourozenci Puentesovi se s železnou pravidelností vídali nejméně dvakrát do týdne: každé úterý spolu chodívali na oběd a v pátek nejdříve na skleničku do nějakého baru a potom na společnou večeři. Jak je možné, že Daniel den ze dne zmizel z jejího života? Jak je možné, že se náhle vypařil z jejího světa? Jak je možné, že už ho nikdy neuvidí, nebudou spolu přemýšlet a přít se, nebudou se společně smát? S kým se teď bude dělit o své triumfy i prohry, o svá zklamání, radosti i strasti, o své nevysvětlitelné návaly smutku a špatné nálady? Jak má člověk dál milovat nejbližší bytosti, když už tu najednou nejsou?

Danielova smrt přišla v nejméně očekávanou chvíli. Sotva před měsícem ho jmenovali vedoucím investigativního týmu *El Comercia*. Povýšení z velké části vyplývalo z Danielova význačného působení v Mezinárodním konsorciu investigativních novinářů – ICIJ –, které ve světě spustilo skandál známý jako *Panama Papers*, Panamské dokumenty. Pro Daniela přivyklého odhalovat korupční případy nebylo nic těžkého, aby mezi miliony prozkoumaných dokumentů našel ty, které průkazně poukazovaly na některé osobnosti z vysokých politických a podnikatelských kruhů v Peru. Vzhledem ke své specializaci na daňovou problematiku mu Anabela radila, kde a jak zjistit nejzávažnější daňové prohřešky. „Konečně jsme spolu udělali něco velkého, sestřičko!“ zvolal Daniel 4. dubna 2016, v den, kdy výbušné zprávy o obsahu dokumentů uniklých z jedné panamské advokátní společnosti za necelých čtyřiaadvacet hodin doslova obletěly svět, zahltily sdělovací prostředky a rázem proslavily mezinárodní konsorcium novinářů, díky němuž se dostaly na veřejnost. Na jejich posledním obědě v Limě se Daniel Anabele svěřil, že kromě pátrání kolem vůdce

katalánských stoupenců nezávislosti, kteří pobývají v bruselském exilu, svou nadcházející cestu do Evropy využije také k tomu, aby se v Madridu setkal s Carmen Serratovou, novinářkou španělského deníku *El País*, která byla součástí týmu zkoumajícího Panama Papers a s níž navázal dobré přátelské vztahy. „Nějaká nová stopa?“ chtěla tenkrát vědět Anabela. „Po svém návratu ti povím víc,“ odbyl ji Daniel, méně hovorný než obvykle. Proto Anabela ještě před nástupem do letadla požádala svou sekretářku, aby Carmen Serratové vyřídila, že se s ní po příletu do Madridu spojí.

Žal a nejistota, které ji doprovázely po celý dlouhý noční let přes Atlantik, zabránily Anabele pořádně usnout. Než si na madridském letišti Barajas vyzvedla zavazadlo, zašla na toaletu. Pohled na její žalostný odraz v zrcadle ji vyděsil. Rozcuchané vlasy, výrazné kruhy pod očima, a především výraz smutku, jež se jí nedařilo potlačit a který oznamoval příchod prvních vrásek. Upravila si vlasy, nalíčila se a odhodlaně vyšla ven, připravená porvat se s nešťastným úkolem, který ji v Madridu čekal.

Po opuštění celní a migrační přepážky ji překvapilo, když mezi desítkami cedulí, jež lidé čekající na některého z cestujících drželi nad hlavami, zahlédla také své jméno. Hned k mladíkovi s nápisem přistoupila.

„Dobrý den. Jsem Anabela Puentesová.“

„Myslel jsem si to. Já jsem Pedro Luis Serrat, Carmenin bratr. Čeká v autě, aby vás odvezla do hotelu. Smrti vašeho bratra je mi velice líto.“

„Děkuji. To je od vás velmi milé.“

Pedro Luis se postaral o Anabelino zavazadlo a požádal ji, aby šla za ním na parkoviště.

„Doufám, že jste si přivezla také nějaký kabát.“ Mladík hovořil velice tlumeným hlasem. Trápil ho neustálý kašel. „I když je teprve listopad, začíná být chladno.“

„V kufru jeden mám, ale zapomněla jsem si ho vytáhnout. Prozatím ho nepotřebuji.“

Mlčky pokračovali až k parkovací budově.

„Naše auto je ve druhém podzemním podlaží,“ poznamenal mladík, když nastoupili do výtahu.

Sjeli dvě patra a zamířili k vozidlu, na něž Pedro Luis ukázal a které se nacházelo téměř až na konci parkoviště.

„Naše stojí tam vzadu.“

Zatímco se blížili k autu, vystoupila z něj pomenší žena poněkud hranaté postavy. Ofina tmavých vlasů jí spadala až těsně k mohutným, černým obroučkám brýlí. Mlčky k Anabele přistoupila a objala ji.

„Nevíš, jak je mi Danielovy smrti líto. Kromě toho, že byl výborný novinář, byl také skvělý člověk, s nímž mě pojilo silné přátelství.“

„Díky, Carmen. Jsem ti vděčná, že jsi přišla.“

„To je to nejmenší. V kterém hotelu bydlíš?“

„Ve Wellingtonu, v tomtéž, kde byl ubytovaný i bratr.“

„Daniel měl ten hotel velice rád kvůli blízkosti parku Retiro a mnoha dobrých restaurací. Jestli chceš, hodím tě tam, aby sis chvilku odpočala, a setkáme se potom. Co takhle na večeri?“

„Popravdě řečeno, ráda bych začala zařizovat repatriaci Danielových ostatků do Limy co nejdříve,“ namítla Anabela a oči se jí zalily slzami. „Připadá mi neuvěřitelné, co jsem právě řekla.“

„Dokonale ti rozumím. Také si myslím, že je třeba, abychom si promluvily co nejdříve.“

Anabela se na Carmen tázavě zadívala.

„Pokud je to tak naléhavé, můžeme si promluvit hned, jak dorazíme do hotelu.“

„Jde mi pouze o to, abych ti sdělila něco, o čem si myslím, že bys měla vědět. Nechci tě ale unavovat víc, než je záhodno, a tak jsem ti navrhovala...“

„Jediným způsobem, jak překonám *jetlag*, je nechodit spát dřív, než jsem zvyklá. Jestli chceš, půjdeme spolu na oběd.“

„Výborný nápad. V hotelu mají dobrou restauraci, kde si můžeme ve vši diskrétnosti popovídat. Ty se zatím zaregistruješ a zabydlíš a já si zaskočím do redakce. V půl třetí v restauraci. Co říkáš?“

„Skvělé.“

Když se Anabela nechala zapsat v recepci, přistoupil k ní hotelový manažer a zeptal se, zda není příbuzná Daniela Puente-se, zesnulého novináře.

„Ano, jsem Anabela Puentesová, jeho sestra.“

„Těší mě. Jsem Rolando Villaleón, generální ředitel hotelu Wellington. Velmi lituji vaší ztráty, slečno Puentesová. Poručík Aguirre od policie nás předem informoval, že dnes přijedete. Osobní věci vašeho bratra máme uloženy v úschově. Přejete-li si, doneseme vám je do pokoje.“

„Děkuji, můžete mi je poslat hned.“

Jakmile vstoupila do pokoje, Anabela se sesypala na postel. Nekonečná kalvárie vedoucí k Danielově repatriaci započala a od té chvíle každý její krok bude jen bolest a smutek, jako neustávající rány dýkou. *Jak ráda bych spala a nevzbudila se, dokud se Danielův popel nevrátí zpátky do Peru*, říkala si.

Když Anabela ucítila, že se jí klíží oči unavené pláčem, konečně zareagovala a vstala s úmyslem, že se půjde osprchovat. V té chvíli však kdosi zaklepal na dveře. Hotelový poslíček přinášel spolu s jejím zavazadlem i Danielův ošuntělý kufr a batůžek, který používal pokaždé, když vyrážel na cesty. Slzy tu byly znovu. Na chvíli se jí zmocnilo pokušení prohledat okamžitě bratrovy osobní věci. Připozdávalo se však a ona se ještě musí trochu upravit na oběd s Carmen. Poručíkovi Aguirremu dosud nevolala.

Anabela strávila dlouhou chvíli ve sprše, nejdříve pod teplou vodou, která ji uvolnila, a pak pod vlažnější, téměř studenou, na povzbuzení. Neustále ji pronásledovaly vzpomínky na společné zážitky s Danielem. *Je dobře, když člověk vzpomíná, Danieli, ale já se teď musím soustředit na to, jak co nejrychleji dokončit tvou*

repatriaci, vrátit se do Limy a nechat celý ten zlý sen za sebou. Nechat za sebou tvoji nečekanou a zničující smrt? Jak? Kdybych tak mohla věřit, že onen svět existuje, věřit na věčnou slast na nebesích, kterou sis představoval, Danieli! Mně zbývá jen hledět do budoucnosti, upínat se k tvému příkladu a mít ho dál jako oporu, a nikoli jako zdroj sklíčenosti a pocitu osamění, pohroužila se Anabela do úvah.

Vyšla z koupelny, odhodlaná začít další, nový den. Zatímco se oblékala, pohledem spočinula na Danielově batůžku. Přitahována jako magnetem položila batoh na stůl a otevřela ho. Dokumenty, knihy, počítač a mobilní telefon. Vzpomněla si, že v poznámkách na svém mobilu má poznačená přístupová hesla k oběma telefonům. Chystala se do nich podívat, ale když si uvědomila, jak čas pokročil, rozhodla se, že si raději pospíší, aby na schůzku s Carmen přišla včas. Ještě ale stačí zavolat poručíkovi Aguirremu. Tentokrát odpověděl hned na první zazvonění.

„U telefonu poručík Aguirre, policie.“

„Dobré odpoledne, poručíku. Tady Anabela Puentesová. Už jsem v Madridu.“

„Vítejte, slečno Puentesová. Doufám, že jste měla příjemný let. Pokud si přejete, mohu vás vyzvednout, kdykoli si řeknete, abychom mohli hned přistoupit k vyřizování repatriace vašeho bratra. Nejdříve je však zapotřebí identifikace a teprve pak se budeme zabývat žádostí o navrácení ostatků do vlasti, která musí projít Úřadem pro veřejné zdraví a následně ministerstvem zahraničních věcí. Je jisté zbytečné, abych vás ujišťoval, že my jako policie a já osobně jsme vám plně k dispozici a že uděláme vše, co bude v našich silách.“

„Velice vám děkuji, poručíku. Pokud souhlasíte, budu vás očekávat v hale hotelu Wellington v pět odpoledne.“

„Mohlo by to být o něco dříve? Řekněme v šestnáct třicet? Budeme si tak jisti, že stihneme obejít všechny úřední instance v pracovní době.“

„Dobře. V půl páté vás budu čekat.“

„Děkuji, slečno Puentesová. Vyzvednu vás osobně.“

Anabela ukončila hovor, dooblékala se a pak sešla do hotelové restaurace, kde na ni u odlehlého stolku u okna čekala Carmen. Když Anabelu spatřila, vstala a vyšla jí vstříc. Měla na sobě stejný oděv jako na letišti a Anabele, která si vzala boty na podpatcích, tentokrát připadala ještě drobnější. Každého, kdo by sledoval, jak se zdraví polibkem na tvář, by musel zaujmout kontrast mezi oběma ženami: španělská novinářka drobné, neforemné postavy, bez líčidel, s nepatřičně působící ofinkou, na nose obroučky, které dávno vyšly z módy, a proti ní, vysoká, pohledná a atraktivní peruánská právnička.

„Vypadáš mnohem odpočatěji,“ poznamenala Carmen.

„Ano, dala jsem si pořádnou sprchu. Postavila mě na nohy.“

Usadily se a Carmen z obrovské tašky, kterou si přinesla, vytáhla nějaký list papíru. Podala ho Anabele.

„Abys viděla, jak zveřejníme zprávu o Danielovi. Zařadíme ji mezi úmrtní oznámení. Spolu s fotografií, s tou nejlepší, jakou jsem našla. V *El País*u věnujeme stránce s nekrology velkou pozornost.“

Anabela si krátký text přečetla. Informoval o náhlém, politováníhodném úmrtí Daniela Puentesese a zmiňoval, že Daniel stál v čele investigativního týmu deníku *El Comercio*, nejstarších novin v Peru a jednom z vůbec nejstarších periodik ve španělsky hovořícím světě. Vyzdvihoval také Danielovo působení jako člena Mezinárodního konsorcia investigativních novinářů, které odhalilo skandál kolem *Panama Papers*.

„O něco později otiskneme zprávu na titulní stránce,“ upřesnila Carmen, když jí Anabela papír vrátila.

„Díky, Carmen. Nekrolog se mi líbí a i fotografie působí přirozeně.“

„Mám radost, že se ti líbí. Fotku jsem pořídila sama, už si ani nevzpomínám kde. Dáš si něco k pití? Objednáme si oběd?“

„Abych pravdu řekla, nemám hlad. Dám si jen salát. Sklenička bílého by mi ale přišla vhod.“

„Tvůj bratr mi o tobě hodně vyprávěl. Řekl mi, že jsi v Limě uznávanou právnickou, spolumajitelkou jedné z nejprestižnějších advokátních kanceláří.“

„Aha. Daniel mě zase vynášel do nebes, jako vždycky. Považoval za povinnost dělat mě důležitější, než ve skutečnosti jsem. Jelikož jsme osířeli, když jemu bylo patnáct a mně třináct, v době, kdy jsme žili sami se strýcem a s tetou, si vzal do hlavy, že mi bude nahrazovat otce. Ochraňoval mě i poté, kdy už jsem dosáhla svého profesního cíle. Ale máš pravdu, společnost Baumgarten představuje jednu z nejdůležitějších advokátních kanceláří v Peru a já jsem jednou z osmnácti společníků.“

„Ze všech investigativních novinářů, které jsem poznala, Daniel nepochybně patřil k nepovolanejším. A věř mi, žurnalistů jsem znala spousty. Kromě vytríbeného čichu na zpravodajsky cenné a slibné informace se vyznačoval i smyslem pro etiku, jaký v naší branži jen tak nenajdeš.“ Carmen na okamžik zaváhala a upila doušek vína. „Popravdě řečeno, takový smysl pro etiku je těžké nalézt v jakékoli profesi, zvláště dnes, kdy korupce – jak se zdá – prorostla do všech oblastí lidských vztahů. Ani duchovenstvo jí neušlo!“

„Vždycky se naštěstí najdou výjimky...“, namítlá Anabela.

„Které ovšem potvrzují pravidlo. Záležitost, o které jsem se ti chtěla zmínit, souvisí právě s etikou, což bylo i téma mého posledního rozhovoru s Danielem před jeho smrtí.“

Anabela odložila sklenku na stůl a upřeně se na Carmen zadívala.

„Ty jsi byla s bratrem v den, kdy zemřel?“

„Nevím, v kolik hodin Daniel zemřel, ale v sobotu jsme spolu byli na obědě. Poslal mi z Limy e-mail, aby mi sdělil, že ho redakce vysílá do Bruselu prošetřit situaci kolem vzpurných katalánských vůdců. Psal, že se předtím staví v Madridu, protože chce, abychom se viděli. Poobědvali jsme v jedné restauraci, která se nachází docela blízko odtud. Ten rozhovor byl velice zvláštní, řekla bych až záhadný.“